

Եւ եթէ այս դասն դասերը մեզ համար անհետանք անցնեն, եթէ մենք անընդունակ հանդիսանանք բան սովորելու մեր շրջապատին, կը նշանակէ, որ մեր գործը վերջացած է և մեզ մնում է հրաժարու մեր մեր ազգային գոյութեան, մարդաբանական թանգարանները համար հաս ու կտոր զարդ դառնալու ապագայով բաւականանալ:

Սա, ընթացքով, իմ խորին համոզմունքով շարժապատկերներն են: Ինձ թուում է թէ մի հասարակ ճշմարտութիւն եմ ասում: Անցեալ օրը մեզ երկուսուսուր, լուրջ գործիչներից մեկը, որ նոր վերադարձել էր Երևանեան նահանգից, ինձ ասում էր. «Մինչև որ մեզ դեմ չգործող ոճրագործ սխտհեմը կը տապալվի, մենք կարող ենք քննաշինչ դառնալ»: Եւ ես ինքս էլ համոզված եմ, որ այդպէս է մեր այսօրվայ վիճակը: Կարող էք հերքել այդ ճշմարտութիւնը, հիմնականում այն բոլոր հանգամանքները, բոլոր փաստերը վրա, որոնք այսօր գոյութիւն ունեն:

Կը համեմատի ամբողջ սրտով կանչել, ձայն քարձբացնել թէ չէք կարող: Կը կամենայի, որ մի որոտակից ազգակից անցնէր կառուցեան շարքերով, որ զգուշացնէր, հասկացնէր, համոզէր, թէ մեր վիճակը շատ բացատրիկ է, շատ չուսահատական է:

Նախ պէտք է հաւատալ այս իրողութեան և այնուհետև արդէն դժուար չի լինի մեզ համար որոշել թէ ինչ պիտի անենք կորստից: Վերջնական անհետացումից ազատվելու համար: Դեհնք այստեղ այդ հարցը: Ի՞նչ պատասխան կը ստանանք:

Կենդանական աշխարհում անողորմ օրէնք է, որ ցեղը, տեսակը իր գոյութիւնը պահպանելու համար մշակում է կուհի մրցութեան որոշ միջոցներ, նայած իր ընդունակութիւններին, իր կարողութեան: Մենք էլ ձիւտ այդ դրութեան մէջ ենք: Մեզ ոչնչացնել են ուզում իբրև հայի: Անհատական հանգամանք չը կայ այդ պատեհաբար մէջ: Յեղը պիտի ոչնչանայ, և այդ անողորմ դատաւճուռի առջև մի և նոյն են այն բոլոր արարածները, որոնք հայ անունն են կրում: «Հազար թոթովել սկսած երեխան հայ է—մահ նրան: Այդ մահից չէ խուսափում ոչ հայ կինը, ոչ հայ սօցիալիստը, ոչ էլ հայ ախրացուն: Անհատի ընտրութիւն չը կայ, ցեղին է կառափնատելի հանված: Անհատը, որքան էլ անձնական բարեմասնութիւններ ունենայ, չէ կարող ազատ մնալ սպանդանոցից. ցեղը, ծագումն է նրան անխուսափելի օրէնք քաշում դէպի սպանդանոց:

Եւ երբ ցեղն է մահացման պատճառը, ցեղն

Նրան տարան Ելզրդ շրջապակապ, պահպանաներով:
Ռէշիդը Ելզրդ-Քիսուկից դուրս եկաւ նահանգապետ: Նա ասել էր.
—Իւր կարող էք ինձ փոսեցնել բանտում կամ ձեռք բերել այնպիսի մի ծառայ, որի նմանը դեռ երբէք չէ եղել աշխարհում: Ինքներք դասեցէք, կէնք որ ամենափոքր մի անբաւականութիւն կը լինի,—ինձ սպասում է տաժանակիր բանտը: Պիտի աշխատեմ, չէ:
Ելզրդ-Քիսուկում վճռեցին, որ այդպիսի մարդը անկասկած յուսալի կը լինի: Ռէշիդը լսելէին նշանակեցին Վոսաստըրի վայրը:
—Քուրթիներն կարելի է նրան յանձնել:
Բայց Վոսաստըրը այնուամենայնիւ Եւրօպայ է: Եւրօպական պետութիւնների հիւղապատները կատարեցին, որ իրանց մօտ ուզարկել են մի թիկապարտի: Նրանք բոլորովին հրաժարվեցին ձեռք տալ նրան, խօսել նրա հետ, որ և է գործ ունենալ: Իրանց կտուկապետութիւններին առաջադրութիւններ արին: Դեպքումները պահանջեցին ի. Իոնից անյապակ հեռացնել Ռէշիդը-բէյին:
Նրան վճռեցին թաղցնել թիւրքիայում: Նա ստացաւ Փոքր-Ասիայի լաւագոյն վիլայեթը—Տրապիզոն:
—Նրան չէ կարելի բարբարոսների դէմ թողնել: մենք էլ կը թողնենք հայերի դէմ:
Եւ Ռէշիդը—այդ դժբախտների ճակատադրի ամենակարող կարգադրիչը...
—Բայց դուցէ նա վարչական որ և է տաղանգ ունի:
—Նոյն իսկ նոյն էլ չունի: Տրապիզոնում ապրում ենք ինչպէս հրաբուխի վրա: Ցեղեկը, դիշերը փակված: Տները բերդեր են: Տրապիզոնում չը գիտեն թէ ինչ է հանգիստ քուրդը: Տրապիզոնը կարող էր անագին առևտուր ունենալ: Բայց չը կայ նաւահանգիստ: Նաեղը չին կարող կանգնել և դիշերը պիտի

էլ, ուրեմն, պարտաւոր է հաւաքական ամբողջութեան համար պաշտպանութեան միջոցներ հայթայթել: Հայութեան մահ է յայտարարված և այդ վճուր դէմ ուրիշ ոչ որ չէ կարող դուրս գալ, բացի հայութիւնից: Ես մարդ եմ, բայց դա բաւական չէ, որ ես ապրեմ, որովհետեւ մարդ լինելուց յետոյ ես հայ էլ եմ: Եւ անա պագութեանը, իբրև միութեան, համայնականութեան գաղափար, պիտի դուրս գայ իր բոլոր անդամներին պաշտպանելու: Բայց ազգութիւն ասած բանը երկնքից ընկնող մի մեծութիւն չէ. նա կազմվում է այս կամ այն ցեղին պատկանող անհատների գիտակցութիւնից: Գոյութեան այն անեղ կուհի մէջ որ ներկայումս յայտարարված է մեզ, միակ նշանաբանը ազգութիւնն է: Ապա ուրեմն այդ ազգութիւնն էլ պիտի առաջ քաշվի ճգօր ու կարող, որպէս զի կարողանայ կենսաբանական իր բոլոր անհատներին:

Ինչ էլ ասելու լինէք, ինչ աստուածների էլ երկրպագելիս լինէք, բայց երբ ձեր կենսաբան կախված է այս ինչի ազդի անգամ լինելուց, դուք, ճանճի պէս չը շարզվելու համար, պիտի ընդունէք, որ հարկաւոր է ոյժ տալ ձեր ազգութեան: Ուրիշ փրկութիւն չը կայ, որքան էլ դա ցուալի լինի: Փրկութիւն չէ այն, որ ձեզ անեղ մէջ կամ երկուսը կարող էք Պարիզի ամենալաւ փողոցներից մէկում տուն վարձել ձեզ և ձեր ընտանիքը ապրեցնելու համար: Փրկութիւն չէ այն, որ զուք ձեր կենսաբան երեք էլ հայ չէք եղել, աշխատել էք ցոյց տալ թէ հայ չէք, աշխատել էք կուսովորտ լինել և այն: Այս տեսակ բաները ձեզ չեն փրկի: Ցեղական ծագում—անա մի բան, որից փախել չէք կարող և որ ձեզ վրա կախած կը պահէ պահանջութեան դէմքը:

Անուրթ, անկեղծ իրողութիւն է: Բայց նա իրողութիւն է: Եւ կը խնայէ ձեզ, կը պահպանէ ձեզ միայն այն դէպքում, երբ դուք ձեր վստայի երթարկված ազգութիւնը առաջ կը նետէք իբրև անպարտաւոր մի ոյժ:

Կարող էք այդ անել: Կարող էք խտացնել միտքով մի պիտի գումարում դարձնել ձեր ազգային գիտակցութիւնը, ինքնապաշտպանութեան ընտրել: Որ նա ամեն կողմից անխտրատակի լինի: Որ նա չը շապատված լինի սուր փշերով: Որ նրա մէջ ամբարված լինի ձեր ազգային ստեղծագործութեան հանճարի ամբողջ ժապիւր, ամբողջ եռանդը:

Այդ փամանակ, միայն այդ փամանակ, դուք կարող էք չը վստայով մեր բացառիկ դրութիւնից, մեզ չը շապատող անտարբերութիւնից, մեր թշնամու ամեն օր խրախուսվող

հետախուս հարևան նաւահանգիստները: Եւ ոչ ոք հուզ չէ անում նաւահանգիստի կառուցման մասին: Ամենահարուստ նահանգը մարտկական է դարձել: Կողմնակա, աւազակութիւն չորս կողմում—անպատիժ:

—Բայց ի՞նչ են ասում Ելզրդ-Քիսուկում:
—Փոխարէնը «Տրապիզոնի համար նրանք միտքահամայն հանգիստ են»: Անա ձեզ կըրկ վալի: Մամսունի վալին և Տրապիզոնի վալին: Մամսունը հուշակված է իբրև կայսերական տեղ հայկական կողորածի: Այնտեղ միշտ սարսպիներ տեղի ունէին: Երբ սկսվեց վերջին կողորածը և պետութիւնները միջամտեցին ի պաշտպանութիւն հայերի, Ելզրդ-Քիսուկը հրատարակեց այսպիսի մանիֆէստ:
—Նորին մեծութիւն սուլթանը սպասիկ վշտացած է այն արեւանակ դէպքերով, որոնք մտայնեցին թիւրքիայի խաղաղ կենսաբան Պետութեան մէջ ապրող բոլոր ազգերը հաւասարակ թանգաքին և մօտ են, ինչպէս որդիներ, նորին մեծութիւն սուլթանի սրտին: Նորին մեծութիւնը յայտարարում է թէ տեղական իշխանութիւնները պարտաւոր են ձեռք առնել բոլոր միջոցները, որ դադարեն սխուր դէպքերը:

Մամսունի վալին, իսկապէս լուսաւորված մի մարդ, իսկապէս եւրօպական կրթութիւն ստացած, մէկը թիւրք ամենատարանաւոր վարչական մարդկանցից, վերջապէս, մի շիտակ և ազնիւ մարդ,—հրատարակեց այսպիսի մի հրաման.
—Նորին մեծութիւն սուլթանի կամքը սուր է, և ես յայտարարում եմ, որ կը կատարեմ նրան ճշգրտութեամբ, ինչ էլ լինի: Հենց որ Մամսունում մի խառնակութիւն սկսվի, նա կը դադարեցվի ամենամանողը կերպով: Ոչ իրան թոյլ կը տայ նոյն իսկ դիպչել նորին մեծութեան սուլթանի հպատակներից մէկին, ինչ ազգից, ինչ կրօնից էլ լինի, նա ոչ մի

բարբարոսութիւններից:

Ինչ ամիս է, մենք պատերազմի մէջ ենք: Յիջց ենք առել ցեղային ստեղծագործութեան թափ: Եթէ ցոյց տուած լինէինք, այսօր չէինք հասած լինի այն յուսահատական եզրակացութեան, թէ մեր գոյութիւնը վտանգված է, թէ մեզ կարող են ջնջել, անհետացնել:

Ինչ ամիս է, մենք խմում ենք դաւանութեան բաժակը, բայց դեռ շարունակում ենք երկրորդական, նոյն իսկ երրորդական բան համարել այն անաւոր հարցը, որ հանգամանքների բերմունքով փաթաթված է մեր շինքին, այն է ցեղային կազմակերպված, միապաղաղ ձուլուածք դարձրած գիտակցութեան հարցը: Մինչդեռ դա պիտի լինէր մեր առաջին, ամենակարեւոր գործը, մի գործ, որի համար պիտի մտանայիք ուրիշ ամեն բան, ուրիշ գաղափարներն անգամ:

Սարսափելի է սա, չէ: Բայց ինչ արած, երբ մեզ համար այդպիսի դրութիւն է ստեղծված: Մի համայնք, մի ազգ նախ պիտի կարողանայ ապրել, իր ֆիզիկական գոյութիւնը պահպանել և ապա պիտի մտածէ իր մարդկային պարտաւորութիւնների վրա: Թէ կը կամենայինք ողջ-ողջ աշխույժ ոչնչանալ իբրև անիրաւութեան, իբրև դաւն ճակատագրի դոնոր, Հաւատացէք, որ եթէ մենք նոյն իսկ այսպիսի ինքնասպանութիւն էլ գործէինք ազգովին, ոչ որ արժան չէր զին մեր գերեզմանի վրա: Բնական քաղաքականութեան դարում ենք ապրում: Եւ այդ քաղաքականութիւնից դուրս ապրելը ոչինչ առաքինութիւն չի լինի մեզ համար:

Բնական քաղաքականութիւնը անողորմ պարզութեամբ հանել է մեր աչքի առջև գոյութեան պահպանելու հրամայողական պահանջը: Եւ այդ պահանջը մեր իր կարողութիւնից վեր չի լինի, եթէ մենք խտացնենք, սեղմենք մեր շարքերը, եթէ մեր ազգութեան մէջ կենտրոնացնենք մեր կենսունակ ուժերը, ուժերը, ուժերը բոլոր ընդունակութիւնները, ամփոփենք մեր գաղափարի, մեր ապրելու մտքի շուրջը, ձեռքից չը տանք նրան:

Եւ ես չեմ քաշվում ասելու ժամանակի, հանգամանքների, մեր ճակատագրի հրամաններից բխող այս ճշմարտութիւնը, առանց վախենալու թէ ինձ կարող են մեղադրել, որ քարոզում եմ նեղ ազգայնական մտայնութիւն: Երբէք այսպէս չէ: Ազգային կղզիացում, ազգային քարացում—սի կարող է նոյն իսկ իր արեւնարում թշնամու ցանկալ այսպիսի դրութիւններում: Եւ վերեւում ասացի, որ հանգամանքներն են ստիպում մեզ ազգային գա-

ղափարի շուրջը փրկութիւն որոնել: Եւ ես չեմ սարսափում, որ այսպէս են հանգամանքները: Որովհետեւ մի րօպէ անգամ չեմ կտաւաճում, որ ազգայնութեան գաղափարը չէ կարող երբէք արգելել լինել, որ մենք առաջադիմութեան ճանապարհով ընթանանք ժամանակի ոգու, մարդկութեան լաւագոյն գաղափարների հետ միասին:

Առողջ ու լաւ հասկացված ազգայնութիւնը յետագիմութիւնն չէ, բնակցիս չէ: Կարելի է ցեղի գոյութիւնը պաշտպանել առանց յետ մնալու առաջաւոր մարդկութեան շարքերից: Այս մասին յետոյ:

Մի ֆոթոթիկ ԿՕՄԷԻԻԱ

Առասպել չէ պատմիչքս և ոչ էլ գրքերից քաղված: Մեր կենսից է վերցված և այն էք շատ թարմ, անցեալ օրը պատահած: Գործողութեան վայրն է թիֆլիսի առաջնորդարանը, թիկ Գործողները Յովհաննէան դպրոցի հոգաբարձուները, անկուզական պարսիկ Կ. Կոստանեանը և Յովհաննէան դպրոցի բոլոր վարժուհիները:
Գործողի ծառան հրաւիրել է բոլոր վարժուհիներին առաջնորդարան «մի խիստ կարեւոր գործի» համար:
Միանալով, ընթերցող, վարժուհիներ խմբին և գնանք առաջնորդարան:

Առաջնորդարանի նախասենեակում ենք:
Բոլոր վարժուհիներին, մի խորոք ու պատկառելի խումբ,—սպասեցնել են տալիս բաւական երկար ժամանակ:
«Եթէ մարդիկ» միշտ սպասեցնել են տալիս, եթէ նոյն իսկ կարել է չուսնանալ. չէ որ ամբողջով պահանջում է որոշ ձևականութիւն: Սպասում ենք:
Վերջապէս զգարիճի՛ դուրը կրացվում է և մի ծառայ թէ գրադիր, առանց զուլուր գլուխից դուրս հանելու, միայն երկու մատով ցրտիքում է բոլոր վարժուհիներին ներս: Բոլորը վիրաւորվում են. աղախմբների հետ անգամ մարդիկ այդպէս կողոտաբար չեն վարժում:

Դասիլծում աթոռները շարված են ինս կիսաշրջանով: Բոլոր վարժուհիները տեղ բռնեցին: Դիմացը նստած են թեմական առաջնորդը, Նահապետ եպիսկոպոս Նահապետեանը, Յովհաննէան դպրոցի հոգաբարձուները և պ. Կ. Կոստանեանը:
Նստած են վարժուհիները: Նստած են և պատուարժան հոգաբարձուներն ու եպիսկոպոսները:

Բնական քաղաքականութիւնը անողորմ պարզութեամբ հանել է մեր աչքի առջև գոյութեան պահպանելու հրամայողական պահանջը: Եւ այդ պահանջը մեր իր կարողութիւնից վեր չի լինի, եթէ մենք խտացնենք, սեղմենք մեր շարքերը, եթէ մեր ազգութեան մէջ կենտրոնացնենք մեր կենսունակ ուժերը, ուժերը, ուժերը բոլոր ընդունակութիւնները, ամփոփենք մեր գաղափարի, մեր ապրելու մտքի շուրջը, ձեռքից չը տանք նրան:

Եւ ես չեմ քաշվում ասելու ժամանակի, հանգամանքների, մեր ճակատագրի հրամաններից բխող այս ճշմարտութիւնը, առանց վախենալու թէ ինձ կարող են մեղադրել, որ քարոզում եմ նեղ ազգայնական մտայնութիւն: Երբէք այսպէս չէ: Ազգային կղզիացում, ազգային քարացում—սի կարող է նոյն իսկ իր արեւնարում թշնամու ցանկալ այսպիսի դրութիւններում: Եւ վերեւում ասացի, որ հանգամանքներն են ստիպում մեզ ազգային գա-

ղափարի շուրջը փրկութիւն որոնել: Եւ ես չեմ սարսափում, որ այսպէս են հանգամանքները: Որովհետեւ մի րօպէ անգամ չեմ կտաւաճում, որ ազգայնութեան գաղափարը չէ կարող երբէք արգելել լինել, որ մենք առաջադիմութեան ճանապարհով ընթանանք ժամանակի ոգու, մարդկութեան լաւագոյն գաղափարների հետ միասին:

Առողջ ու լաւ հասկացված ազգայնութիւնը յետագիմութիւնն չէ, բնակցիս չէ: Կարելի է ցեղի գոյութիւնը պաշտպանել առանց յետ մնալու առաջաւոր մարդկութեան շարքերից: Այս մասին յետոյ:

Մի ֆոթոթիկ ԿՕՄԷԻԻԱ

Առասպել չէ պատմիչքս և ոչ էլ գրքերից քաղված: Մեր կենսից է վերցված և այն էք շատ թարմ, անցեալ օրը պատահած: Գործողութեան վայրն է թիֆլիսի առաջնորդարանը, թիկ Գործողները Յովհաննէան դպրոցի հոգաբարձուները, անկուզական պարսիկ Կ. Կոստանեանը և Յովհաննէան դպրոցի բոլոր վարժուհիները:
Գործողի ծառան հրաւիրել է բոլոր վարժուհիներին առաջնորդարան «մի խիստ կարեւոր գործի» համար:
Միանալով, ընթերցող, վարժուհիներ խմբին և գնանք առաջնորդարան:

